

След крепкия сън той беше огладнял. А в пазвата му беше загърнато само коматчето, което съгледниците на владетеля му дадоха вчера. И още нещичко му беше останоло от храната, която Кир му тикна в ръцете, но Орфей така беше изгладнял, че излапа всичко на един дъх.

Когато слънцето беше се издигнало вече и гореше голият му врат, той влезе в малко селище. Орфей си спомни, че преди, когато пътуваше с владетеля за столицата, спираха тук, пиха вода от голям извор под селището, дори намериха млеко, което свариха и изпиха. Орфей срещна две момчета, които бяха нарамили тояги и отиваха нанякъде. Той ги спря и ги попита могат ли да му дадат нещо за похапване. Младежите го погледнаха пренебрежително, отвърнаха сухо, че нямат нищо и понечиха да продължат по-нататък. Но Орфей бръкна в джоба си и им показа една дребна пара.

„Ето“, каза той, „имам само тази пара, и ако ми дадете нещо за ядене, ще ви го платя“. С тази пара можеше да се купи цяла овца, и поради това младежите се ококориха. Те измъкнаха от торбите си хляб и два печени гълъба, които, личеше, наскоро бяха изкарани от огъня, и му ги дадоха. Орфей ги взе, кимна им благодарствено и продължи. Още щом излезе от селището, той се скри зад храстите край пътя, разчупи хляба и започна да къса апетитно вкусното гълъбово месо. Той изяде двата печени гълъба. Сетне зави останалата храна, привърза я грижливо на кръста си и продължи. Сега, след като се наспа добре и след като се нахрани още по-добре, Орфей крачеше леко и се радваше на хубавото поле, на зеленините, на къдравите баири и далечните сини планински вериги. Миришеше му вече на родна пръст, облъхваше го свежестта на любимата планина. Още ден-два, още